

De Boekenslagerij

DE BOEKENSLAGERIJ
COAB 2018

De Boekenslagerij

Dokter, dokter, kom niet te dichtbij, want dan zul je ziek worden zoals ik ben, en het verschil tussen dokter en patient zal er niet meer zijn. Tussen spoken en mensen is de wereld van het denken, de wereld tussen slapen en waken, tussen het nu en de geschiedenis, daar waar de boekenslager ijverig en onverbiddelijk slacht.

Hoofdstuk 1.

Jan van Aalst was slager. Het was zijn beroep, en hij hield van zijn beroep. Altijd had hij zijn gasten wel een stukje vlees aan te bieden. 'Het leven is maar saai zonder een stukje vlees,' zei hij altijd. Hij zei het vaak, en een keer toen hij dat aan een jong meisje zei die hij kende zei ze : 'Daarom.' Ja, de slager was geliefd en gekend in het hele dorp. En hij kende ook iedereen. Hij had altijd wel een vriendelijk woord op zak voor elke voorbijganger. En natuurlijk als de gelegenheid zich aanbood, dan kon hij het niet laten om even een positief geluid te maken voor de vlees industrie, om de mensen er aan te herinneren dat dat toch echt bij het leven hoorde, en dat daar gretig gebruik van gemaakt diende te worden. Toen een vader van een familie in het dorp zich eens per ongeluk door het hoofd had geschoten tijdens de oefening met de windbuks en dit niet overleefde kwam hij met een hele schaal vol vlees naar de familie toe om hen te troosten en hen een hart onder de riem te steken. De slager was geliefd, en goed ook. Op handen werd hij gedragen. 'Zo'n man moeten ze koning maken,' werd er vaak gezegd. Hijzelf was daar altijd heel bescheiden over. Hij deed het gewoon om de mens deelzaam te maken in het genieten van een stukje vlees. Dat deed het leven veel goeds volgens hem. Ze konden er ook de klapmolen mee op, zei hij altijd. Maar niemand wist goed wat hij daar nu mee bedoelde. Hij kon soms dingen zeggen waardoor mensen niet meer wisten hoe ze het hadden. Hij had ook een vreemd accent. Hij was niet altijd even goed verstaanbaar.

Hij was een slager in hart en nieren, een echte vakman werd hij genoemd. Maar 's nachts was zijn leven een hel. Hij had altijd dromen over de draaiende slachtmachines, en zag het ook altijd voor zich als hij probeerde te slapen. En hij had nachtmerries, verschrikkelijke nachtmerries. Het nachtleven begon hem steeds meer te beheersen, ook overdag, totdat hij zijn werk niet meer kon doen en naar een rustoord moest gaan. Er kwam wel een nieuwe slager voor het dorp, maar de mensen misten hem verschrikkelijk. Hij werd bedolven met kaarten. De nieuwe slager was lang niet zo vriendelijk als hem, en werd vaak zelfs bot genoemd. 'De dodenrechter' noemden ze hem weleens. Nee, ze wilden dat Jan van Aalst maar weer zo snel mogelijk zou terugkeren. Maar ja, het ging steeds slechter met hem daar in het rustoord. Hij werd 's nachts verschrikkelijk geplaagd door die dromen en nachtmerries. Altijd moest hij maar weer hetzelfde voor zich zien, de draaiende slachtmachines. Zelfs overdag had hij geen rust.

'Oh, het is verschrikkelijk,' klaagde hij. 'Zou ik hier ooit weer overheen komen ?'

Zijn vrouw was erg bezorgd om hem, maar ja, wat kon ze doen ? Een indiaans gezin in de buurt noemde het de wraak van de dieren. Hij had ze geslacht en nu kwamen ze naar hem terug om zijn ziel te teisteren. Zodra dat werd opgebracht werd er vrolijk overheen gekletst. Nee, ze konden de slager niet kapot maken. De slager zou wel weer terugkomen. Daar hadden de mensen van het dorp het volste vertrouwen in. 'Eens een slager, altijd een slager,' zeiden ze. Maar hij kwam niet meer terug. Hij moest zelfs overgeplaatst worden naar een zwaarder rustoord waar ze hem beter zouden proberen te helpen, maar daar verslechterde hij nog meer.

Jan van Aalst was nu nog slechts een kasplantje. Hij had het er ook over dat hij nu zelf naar de slager moest. Hij kon nauwelijks nog praten. Op een dag werd hij bezocht door een dominee, maar die kon eigenlijk geen woord uit hem krijgen. De dominee zei wat troostende woorden op en bad toen. 'Ja, Jan,' zei de dominee. 'In diepe zonde heb je geleefd, jongen. Geen zorg voor de dieren, mensen hebzuchtig maken met al dat vlees, enzovoorts enzovoorts. Dat is ook geen leven, jongen. Het dier is onderdeel van jezelf. Je hebt het jezelf aangedaan. Maar bij God is vergeving als je een slager van slagers wordt. Predik het woord.' Toen ging de dominee weg.

'Een slager van slagers ?' dacht Jan bij zichzelf. 'Zou dit mijn laatste kans zijn ?'

Jan kreeg een nieuw medicijn, en kreeg toen veel van zijn bewustzijn en vermogens terug. Het was wonderlijk hoe snel hij er op reageerde en hoe snel hij genas. Hij was de woorden van de dominee grotendeels vergeten, maar hij herinnerde nog wel de woorden 'een slager van slagers.' Hij vroeg zich af wat het betekende. Niet lang daarna mocht Jan weer naar huis. Hij wilde geen vlees meer eten. Hij besloot de dominee te bellen om te vragen waar het ook al weer over ging. 'Slager van slagers, dominee ? Wat bedoelt u daarmee ?' vroeg hij.

'Kom maar langs,' zei de dominee, en gooide de hoorn op de haak. Binnen drie minuten was Jan bij het huis van de dominee en drukte op de bel. De vrouw van de dominee deed open. 'Hij zit op de bank in de woonkamer,' zei de vrouw. Jan liep naar binnen en ging door de gang de woonkamer binnen. Er stond daar ook een oude piano. 'Oh, u bent ook nog muzikaal, dominee ?' vroeg Jan.

'Nee, dat doet mijn vrouw,' zei de dominee. 'Ze is een rijder.'

'Oh, ze rijdt de piano ?' vroeg Jan lachend.

'Ja, omdat ze niet op dieren rijdt,' zei de dominee. 'Ze houdt van dieren.'

'Ja, dat wist ik,' zei Jan. 'Jullie waren altijd de enigen in het dorp die geen vlees bij mij kochten, en die indiaanse familie.'

'Zo, kom er eens mee voor de dag, Jan,' zei de dominee. 'Wat wil je weten ?'

'Nou, ik zou graag willen weten wat u bedoelt met 'slager van slagers,' zei Jan.

'Ga eens zitten, Jan,' zei de dominee. Ook Jan ging zitten, tegenover de dominee op de bank aan de andere kant van de tafel.

'De slager van slagers is de koning,' zei de dominee, 'de koning van de slagers. De slagers moeten doen wat de koning zegt, anders krijgen ze straf en komen ze de gevangenis in.'

'Interessant,' zei Jan, 'maar wat slachten ze precies ?'

'Nou, geen dieren,' zei de dominee.

'Dat begrijp ik,' zei Jan. 'Nu ik een tweede kans heb gekregen raak ik geen vlees meer aan.'

'Precies,' zei de dominee.

'Wat is het ?' vroeg Jan.

'Had je mijn woorden vergeten die ik erna zei ?' vroeg de dominee. 'Ik zei : predik het woord. Het woord is het beste slachtmes.'

'Oh, dus ik moet dominee worden zoals u ?' vroeg Jan.

'Nee,' zei de dominee.

Hoofdstuk 2.

Toen Jan weer thuis was lachte hij naar zijn vrouw. 'Die dominee is ook een halve gek,' zei hij. 'Wat een halve gare, zeg. Wilde dat ik een slager van slagers zou worden, en toen kreeg ik een heel ingewikkeld verhaal te horen. Ik ben maar weggegaan.'

Jan liep naar de koelkast en haalde er een plak ham uit en begon het op te eten. Zijn vrouw was erg blij dat hij weer vlees at. 'De dominee kan het ook mishebben,' zei zijn vrouw.

'Ja, het is een grote ... Ik mag het woord niet zeggen,' zei Jan.
'Ga je weer slager worden ?' vroeg zijn vrouw.

'Ja, ik ben weer helemaal terug,' zei Jan. 'Het is mijn roeping, en ik laat me door geen dominee of glazenwasser of wat dan ook tegenhouden.'

Zijn vrouw glimlachte. 'Ja, want ik en velen met mij missen je stukjes vlees. Jij was toch wel de beste. Jij bent mijn slager van slagers.'

'Zo is het,' sprak Jan.

De vervangende slager ging tot grote vreugde van het dorp weer weg, en Jan had zijn slagerij weer terug en was enthousiaster dan ooit. Als hij de dominee op straat tegenkwam dan glimlachte de dominee altijd, maar zei verder niets. 'Nog een stukje vlees, dominee ?' vroeg Jan dan, maar de dominee antwoordde niet, en als Jan de vrouw van de dominee tegenkwam dan was het eigenlijk hetzelfde verhaal. Als hij de indiaanse familie tegenkwam dan waren ze fel. Ze waarschuwden hem voor komend onheil. Jan ging nog wel naar de kerk. De dominee had het verder nooit over vlees in de preken.

Op een avond kwam Jan thuis van zijn werk. Hij had overwerk moeten doen, en zijn vrouw was aan het zingen. 'Moet dat nu ?' vroeg Jan.

'Ja, dat moet,' zei zijn vrouw vriendelijk. 'Ik moet oefenen voor het kerstfeest.'

'Ah, dan begrijp ik het,' zei Jan, die naar de koelkast ging voor een schaalje met gesneden worst. Hij gaf ook een stukje worst aan zijn vrouw. 'Lekker, Jan,' zei zijn vrouw.

'Het is voor het goede doel,' zei Jan.

'Wat bedoel je, Jan ?' vroeg zijn vrouw.

'Nou, de opbrengst gaat naar onze slagerij,' glimlachte Jan.

'Ah, zo,' glimlachte zijn vrouw. Toen pakten ze er een glaasje wijn bij. 'Glaasje wijn voor de gezondheid,' zei Jan.

'Zo is het, Jan,' zei zijn vrouw. Samen dronken ze het snel leeg. Toen werd er meer vlees bijgehaald. 'Heerlijk, Jan,' zei zijn vrouw. 'Getrouwd te zijn met een slager als jij is het beste leven, en zelfs met een slager van slagers.'

Jan glimlachte. 'Ik mag niet klagen,' zei hij. 'Je bent een echte slagersvrouw, en slagersdochter.' Haar vader was ook slager. In een ander dorp.

'Ja, Jan,' zei zijn vrouw. 'Ik herinner me nog altijd hoe goed het was in de slagerij van mijn vader te werken. Het was er altijd zo vrolijk. Iedereen was altijd zo vriendelijk. We hadden een geweldige, spontane klantenkring, en zelfs een fanclub.'

'Ah,' lachte Jan. 'Dat moet hier nog gebeuren.'

'Ze zijn al allemaal fan van je Jan,' lachte zijn vrouw. 'Iedereen loopt met je weg, en ze dragen je op handen. Dozen kaarten heb je gekregen toen je ziek was. Zelfs liefdesbrieven. Ze zijn allemaal dol op je.'

'Behalve de dominee en zijn vrouw,' zei Jan met een gemaakt sip gezicht om de spot met ze te drijven.

'Ah, die tellen niet mee,' zei Jan's vrouw. 'Die doen mee voor spek en bonen.'

'Nee, die eten geen spek,' zei Jan.

'Voor bonen dan,' glimlachte zijn vrouw spottend.

'En die indiaanse familie ook,' zei Jan.

'Ja,' zei zijn vrouw met een 'ja' die wel tien seconden duurde.

'Dus jij weet het ook ?' zei Jan.

'Wie niet ?' vroeg zijn vrouw. 'Ze zijn vreemd. Hebben altijd alles op anderen aan te merken. Nooit op henzelf. Vreemde familie. Ik kan er geen hoogte van krijgen. Zijn niet warm te krijgen voor een stukje vlees. Allemaal onbegonnen werk. Ondankbare mensen.'

'Zuur, saai,' zei Jan.

'Precies,' zei zijn vrouw.

'Ze waarschuwen ook altijd voor kanker en hartziektes,' zei Jan.

'Precies,' zei zijn vrouw. 'We zijn kerngezond.'

'Nog wel,' zei Jan.

'Nog wel ?' vroeg zijn vrouw. En toen sneed ze snel een ander onderwerp aan. Jan zei soms dingen die ze niet begreep. Of het was zijn accent, maar dan had ze het snel maar over iets anders. Soms dacht ze dat hij nog niet helemaal hersteld was, alsof er toch nog dingen veranderd waren. Het was niet hetzelfde.

Jan begon zijn vrouw steeds meer vlees te voeren, en ze werd ook steeds dikker. Maar Jan hield wel van dikke vrouwen. Dikke vrouwen waren volgens hem een goede reclame maker voor zijn bedrijf. Zij was daarom in zijn ogen een perfect boegbeeld voor de slagerij.

Op een dag kwam de dominee in zijn zaak om vegetarisch vlees te kopen.
'Dat hebben we niet, dominee,' zei Jan. 'Maar ik heb nog wel een vraag,' zei Jan.

'Zeg het eens,' zei de dominee.

'Nou, mijn vraag is eigenlijk,' zei Jan, 'of een man ook meerdere vrouwen mag hebben. Wat extra dikke vrouwen zou mijn bedrijf goed doen.'

'Je gaat je gang maar,' zei de dominee. 'In de bijbel hadden ze ook allemaal meerdere vrouwen, dus waarom niet ?' Toen liep de dominee boos en stampvoetend de zaak uit.

'Hmm,' zei Jan. 'Ik weet niet of hij het nou meende, of dat hij sarcastisch was, of bedriegelijk, maar ik houd hem op zijn woord.'

De slager was erg geliefd, ook onder de vrouwen, omdat hij zo ontzettend vriendelijk was. Met zijn vleiende woorden deed hij hun harten altijd smelten, en zo verkoos hij zichzelf meerdere vrouwen, die aan zijn voeten lagen. Hij kon ze zo van de grond oprapen. Ze lagen daar helemaal in katzwijn bij wijze van spreken. Ze vonden hem de alleraardigste, en hij maakte het lekkerste vlees wat bestond in hun ogen. Jan was als God voor hen. Hij had nu vier dikke vrouwen die goed reclame maakten voor zijn bedrijf met hun dikke, vette lichamen. Jan kon ze wel herbergen in zijn kast van een huis. Zo had hij altijd assistentes bij de hand. Hij wilde dan ook dat ze in zijn bedrijf zouden werken, als assistente, slagershulp, of gewoon voor de al dan niet verbale evangelisatie op straat. Ja, vlees moest gepredikt worden. Het woord moest gepredikt worden. Hij was de slager van slagers, de koning der koningen.

Zo kreeg hij meer en meer vrouwen die met hun dikke konten de straat opgingen om de goede boodschap te brengen. De dominee glimlachte altijd breed als hij ze tegenkwam, maar zei niets, en hetzelfde gold voor zijn vrouw. De indiaanse familie reageerde telkens fel, onheil voorspellende. Ze gingen ook weleens de slagerij binnen om iedereen die daar werkte uit te foeteren, maar op een dag vertrok de indiaanse familie voorgoed uit het dorp. Het hele dorp was hierover opgelucht, en er werd een groot feest gehouden, en er werd natuurlijk veel vlees gegeten. Zelfs de dominee kwam nog even op het feest, maar at geen vlees. Hij zou wat waarschuwend woorden hebben gezegd volgens sommigen, maar ze wisten niet meer wat het was. Ze waren teveel door het dolle heen, of dronken. Ze waren volgens hen van een grote plaag verlost nu de indiaanse familie was verhuisd.

Jan vierde het ook in zijn slagerij. Een groot tegenstander was gevallen. En dat lieten ze weten ook. Er hingen slingers door de gehele slagerij. En de slingers gingen ook niet meer weg. Het moest voor eeuwig gevierd worden. Nu de dominee nog, en zijn vrouw, maar ja, die hadden ze ook nodig. Hij verzorgde altijd hun kerkdiensten, waar ze veel aan hadden, en wat hen op de been hield.

In de preken had de dominee het nog steeds nooit over vlees. Maar toch begonnen zijn preken steeds meer en meer een waarschuwend karakter te krijgen. Hij noemde geen namen, maar soms

wisten ze wel over wie hij het had. Jan begon zich steeds ongemakkelijker te voelen. Maar zijn dikke vrouwen vrolijkten hem altijd op, en moedigden hem aan. Ze vroegen ook aan de dominee of zij eens mochten prediken, en de dominee had gezegd : 'Je gaat je gang maar.' Zij brachten dan het evangelie van vlees.

Hoofdstuk 3.

De vrouwen hadden het kerkgebouw overgenomen. De dominee had hen zijn zegen gegeven, maar zij wisten niet of het nu oprecht was, zakelijk, sarcastisch of een valstrik. In ieder geval maakten ze er gretig gebruik van. De dikke vrouwen wisselden elkaar af om het evangelie van vlees te prediken, en de dominee luisterde, vaak zijn hoofd schuddende. Jan was helemaal door het dolle heen. Dit was wat hij wilde. Nu werd het woord gepredikt, en was hij de slager der slagers, de koning der koningen. Dit was allemaal goed voor zijn bedrijf, voor het goede doel, zoals hij altijd zei. De vrouwen begonnen steeds ruiger en wilder te prediken. Hun preken kregen ook steeds meer een waarschuwend karakter. Het vlees niet te eren was een ernstig misdrijf. Het vlees moest gegeten worden.

Op een dag verhuisde ook de dominee en vertrok met zijn vrouw uit het dorp. Weer was er een groot feest in het dorp en in de slagerij. De laatste grote tegenstander was nu gevallen. Niets kon hen nog stoppen. Er werd een standbeeld van de slager der slagers gemaakt voor in het dorp. Het hele dorp at vlees, en het hele dorp werd vlees, want de slager der slagers was gekomen.

Het werd gepredikt in de kerk, en niemand had het door. Ze waren allemaal dronken. Vlees en wijn de hele dag door. Ze zouden vlees eten totdat het hun neus zou uitkomen. Het was allang geen echt vlees meer, maar vegetarisch vlees wat precies leek op echt vlees, en ook precies so smaakte. Zo had Jan dat met de dominee afgesproken. Hij was een spion. Ook de indiaanse familie zat in het complot.

Jan meldde zich bij de dominee.

'Is het werk gedaan, Jan ?' vroeg de dominee.

'Ja, dominee,' zei Jan.

'Mooi,' zei de dominee. 'Kom dan nu naar ons nieuwe dorp, dan doen we daar precies hetzelfde.'

Ook de wijn had geen echte alcohol. Het was nep-alcohol, een stof die de hersenen opdroeg de persoon naar een rustoord te laten gaan na een overdosis, opdat de mens nooit geen vlees meer zou aanraken. Zo had de dominee dat ook ooit eens bij Jan gedaan. Voordat hij naar het rustoord moest had hij een wijntje gedronken bij de dominee met dat vreemde spul erin, de nep-alcohol.

In ieder geval lag het rustoord snel helemaal vol met mensen die volkomen waren doorgedraaid, zoals Jan eens was, klaargemaakt om ingewijd te worden in het complot. Zo ging het complot van dorp tot dorp.

De dominee was van de geheime politie, van de afdeling natuurbehoud, en was speciaal door de nieuwe regering naar het gebied van Jan uitgezonden. De nieuwe regering wilde volkomen

afrekenen met het vlees eten, maar ze wilden dit subtiel doen, anders zou het uit kunnen lopen op burgeroorlogen of staatsgrepen.

Ook in andere landen was dit proces begonnen, en na een tijdje waren er zo al heel wat 'slagers van slagers' ontstaan, waarvan Jan dus één was. Op een dag kregen ze een uitnodiging om allemaal bij elkaar te komen in een groot gebouw. Jan zou er met de dominee naartoe gaan, met de trein. Het was helemaal aan de andere kant van het land. Er zouden wel honderden 'slagers der slagers' komen, die allemaal ingewijd waren in het complot. Jan was erg benieuwd. Ze ontmoetten elkaar in een groot theater, en Jan ging ergens achterin zitten met de dominee op een rood fluwelen stoel. Het leek wel op een bioscoop. De spreker was een andere dominee, die ook van de geheime politie was, en hetzelfde werk deed als de dominee van Jan. Hij hield een lange toespraak.

Aan het einde van de toespraak bood hij een weg tot mogelijke promotie aan voor de slagers der slagers, namelijk de robot-slager, wat een regerings-slager was, en wat ook toegang zou geven tot de nieuwe regering.

Jan was daar wel in geïnteresseerd, en ook de dominee moedigde hem daarin aan. 'Dat zou wel wat voor jou wezen,' fluisterde de dominee. De spreker zei dat het geheim om ingewijd te worden als robot-slager een klein donkerrood besje was van de Afrikaanse slagersboom. Het zou iets met de hersenen doen waardoor de ingewijde klaar was voor de opdracht. Als voorwaarde stelde de spreker dat de slager der slagers ten minste getrouwd moest zijn met dertig dikke vrouwen om voor deze inwijding in aanmerking te komen, want zowel dikke vrouwen als het getal dertig waren een symbool voor vruchtbaarheid. Toevallig was Jan net gisteren met zijn dertigste dikke vrouw getrouwd, dus hij kwam ervoor in aanmerking, net als zo'n beetje de helft van de aanwezige slagers der slagers. Zij werden allemaal opgeroepen om naar voren te komen om het besje te kunnen zien en eten. Wel werden ze van te voren even ondervraagd. Jan werd meegenomen naar een hokje achter het toneel, wat omgeven was door een rood fluwelen gordijn. Daar kreeg Jan een besje. 'Bent u nuchter ?' werd er gevraagd.

'Soms,' zei Jan.

'Nee, ik bedoel : Hebt u een nuchtere maag, of u nog niets gegeten hebt vandaag, of al wel ?' werd er gevraagd. Jan keek de vrouw aan die hem die vraag stelde, en zei toen na een halve minuut : 'Gaat u dat iets aan ?' Even keek de dominee die bij hem was verbaasd naar Jan. 'Werk nu even mee, Jan,' zei de dominee.

'Ja,' zei de vrouw, 'als u zo gaat doen, dan komt u er niet door. De besjes zijn nogal zuur, en zo op de lege maag kan dat hard aankomen.'

'Het gaat u niet aan,' zei Jan. 'Ik geef niet zomaar privé informatie aan vreemden.'

'Goed,' zei de vrouw. 'Dan gaat het niet door.' De vrouw wilde het besje uit zijn hand halen, maar Jan stopte het snel in zijn mond. Hij zei toen met volle mond : 'Ik kan wel wat hebben.' De vrouw drukte direct een alarm knopje in, en toen kwam er een soldaat. 'Hij wilde een vraag niet beantwoorden, en heeft toch het besje gegeten,' zei de vrouw toen.

'Komt u maar mee,' zei de soldaat tegen Jan.

'Wat een gedoe allemaal,' zei Jan, 'allemaal om een besje.'

'Het zijn de procedures,' zei de dominee. 'Het ambt van robot-slager is geen kleinigheid.'

Ze gingen door een lange gang met witte deuren aan weerszijden. Helemaal achteraan deed de soldaat de deur open. Het was de achterste deur waar de gang op uitliep. Er zat daar een dokter, die een militaire dokter scheen te zijn. 'Deze mijnheer wilde niet meewerken met de vragen,' zei de soldaat. De dokter zat achter een bureau, en Jan en de dominee gingen ergens zitten.

'Zo, zo,' zei de dokter, 'en wat is de naam?'

'Jan van Aalst,' zei Jan.

'Beroep?' vroeg de dokter. Jan keek hem even vreemd aan.

'Slager der slagers,' sprak Jan langzaam na een halve minuut.

'Juist ja,' zei de dokter. 'Ik kom zo bij u terug.' Toen ging hij met de soldaat de deur uit, die hij bij zijn arm had gegrepen. Na een paar minuten kwam hij weer terug met een stapel papieren, en begon er toen doorheen te bladeren.

'En u heeft dertig dikke vrouwen?' zei de dokter toen terwijl hij opkeek.

'Juist,' zei Jan langzaam.

'En waarom wilde u niet meewerken met het vraaggesprek voor het innemen van het besje?' vroeg de dokter, terwijl hij Jan strak aankeek.

'Dat gaat u niet veel aan,' zei Jan. 'Ik wil wel graag mijn eigen identiteit behouden, en mijn privé leven. Loop ik nu gevaar? Ik kom in de nieuwe regering, maar hoe? Is dat als een glazen huis, of is het meer geheim?'

'U begrijpt er niets van,' zei de dokter langzaam, 'helemaal niets. En daar gaan we weer. Dit is al de zoveelste voor vandaag. U dient zelf een robot te worden, anders kunt u nooit een robot-slager worden en bent u te gevaarlijk om in de nieuwe regering te worden aangenomen. Als u zelfs al geen simpele vragen wil beantwoorden, dan is dat verdacht.'

Op dat moment begon het besje te werken. Jan voelde zich even duizelig en werd ineens heel gewillig. 'Juist ja,' zei Jan traag, en begon toen antwoord te geven op alle vragen. De dokter legde toen aan de dominee uit waar ze naartoe konden gaan. Jan werd toegelaten als robot-slager tot de nieuwe regering. Weer gingen ze met de trein.

Hoofdstuk 4.

Jan kreeg een speciale kamer in het gebouw van de nieuwe regering, zoals alle anderen die robot-slager waren geworden. Omdat de dominee zijn begeleider was en raadgever kreeg hij een kamer naast hem. Jan vroeg zich af wat zijn missie was nu. Hij kreeg allemaal papieren die hij moest doorlezen. Het ging over zogenaamde 'lastige steden', zogenaamde 'knopen' waar alles vast was

gelopen, want daar werkten de slagers met reclame clowns. Er werd verder niet zoveel uitleg bij gegeven, maar er zou een poeder gebruikt moeten worden waardoor de clowns in bloemen zouden veranderen, en daarna steeds verder in het niets oplossen. 'De vage bloemen' werden ze genoemd, die steeds meer wegvaagden. De reclame clowns waren een soort van robotten die door slagerijen werden gebruikt in deze probleem-gebieden. Jan vroeg zich af wat dat voor poeder was. Er stond een map bijgetekend op één van de papieren waarin werd uitgelegd hoe hij bij de kast kon komen in het gebouw waar dit poeder te vinden was. Het was voor Jan wel makkelijk te vinden. Hij ging er met de dominee direct naartoe. Ze moesten even door wat gangen heen, en toen waren ze er. Jan opende de kast en haalde er een bus uit waar het poeder zou inzitten. Op de bus stond 'stuifmeel van de Afrikaanse slagersbloem.' Op mensen zou het geen effect hebben, maar alleen dus op robotische reclame clowns. In de papieren stond verder dat het poeder 's nachts door een heliöcopter over een probleem-stad heengegoten moest worden, en dat het poeder vanzelf de weg zou vinden. Er stond ook een map bijgetekend hoe bij het kantoortje te komen waar deze dingen verder besproken zouden kunnen worden. Dit kantoortje was ook in het gebouw. Weer moesten ze even door wat gangen heen, en toen kwamen ze aan bij een witte deur waar ze naar binnen gingen. Er was hier niemand op het moment, maar even later kwam er een mannetje in een wit pak binnen.

'Aha, jullie hebben de bus al bij jullie zie ik,' zei het mannetje enthousiast.

'Ja,' zei Jan. 'Ik weet alleen niet hoe het verder moet.'

'Dat klopt,' zei het mannetje enthousiast. 'Dat moeten we hier nog bespreken.'

Jan en de dominee gingen zitten, terwijl het mannetje achter zijn bureautje ging zitten.

'Komt helemaal goed, komt helemaal goed,' zei het mannetje. 'Het gaat dus om dit poeder van wat wij ook wel de Lazarus bloem noemen, die in Afrika groeit. Het is de slagersbloem. Het brengt een stuifmeel voort wat perfect kan afrekenen met die clowns die de vlees industrie nog in standhouden in probleem-gebieden. Het poeder gaat in hun robotisch mechanisme zitten en verandert de cellulaire structuur en code totdat het bloemen zijn geworden.'

'Interessant,' zei Jan. 'Een prachtige oplossing voor dit probleem.'

'Ja,' zei het mannetje enthousiast. 'Blij dat jullie gekomen zijn. Er zijn vele probleem-gebieden hier en in het buitenland. We hebben werkers nodig.' In zijn opleiding had de dominee geleerd heliöcopters te besturen, dus het zou helemaal in orde komen. De dominee zou sturen, en Jan zou het poeder door een klein gat in de bodem van de heliöcopter strooien, door een trechter. Jan had er al erge zin in. Ze konden direct de volgende nacht beginnen. Dat zou dan in de eerste uren van de nacht moeten gebeuren. Ze mochten het niet te laat maken, want ze hadden ook hun nachtrust nodig.

Hij deed dit werk voor maanden, en de steden begonnen vol te groeien met de Lazarus bloemen. Het was de grote verzoening tussen natuur en stad. De Lazarus bloemen begonnen ook steeds meer weg te vagen om plaats te maken voor een veel rijkere natuur, die van het oerwoud. In dat proces was het voor hem belangrijk om voor clown te studeren, en eigenlijk was hij dat al, de ultieme spion. Elke overwonnen stad kreeg zijn eigen circus. Jan moest daarvoor verschillende dansen leren, clown dansen. Er werden ook clownsmarsen in en rondom de steden gehouden, om de steden te beschermen.

In het bos was er een bibliotheek van indianen boeken waar alles in zou staan wat ooit zou zijn gebeurd.

Op een dag gingen Jan en de dominee naar het bos om er een wandeling te maken. Diep in het bos stond ook een spookkasteel waar spoken hun verhalen schreven en wat de buitenwereld werd. Maar vanwege het werk van Jan en de dominee, en de nieuwe regering waren ze al flink teruggedreven. Ze hadden alleen nog wat spooksteden, en dan dit spookkasteel. Jan moest nu een boekenslager worden. Dat was het enige medicijn.

'Oh Jan,' zei de dominee. 'Nu gaat het gebeuren, Jan.'

'Wat is er?' vroeg Jan.

'Nou,' zei de dominee. 'We zijn nu hier diep in het bos, en langs de indianen-bibliotheek en het spookkasteel die beiden strijden om het verhaal, oftewel de gesimuleerde werkelijkheid. Wij komen uit die strijd. Herinner je de indiaanse familie in ons complot? Een slangenbeet van een spook was alles wat ervoor nodig was om ons tot deze werkelijkheid te slepen waar we vroeger vandaan kwamen, en nu zijn we hier. Ik heb het anti-gif, Jan. Ik mag je dat bij deze toedienen. Het slangenspook is genaamd Ken, een clown.'

'Wow,' zei Jan.

'Ja,' zei de dominee, 'het is een Iraans-indisch spook.'

'Wow,' zei Jan weer.

'Ieder mens in deze werkelijkheid heeft dat gif in zich,' zei de dominee, 'maar ik heb het anti-gif.'

'Wow,' zei Jan weer.

'De slang zet mensen vast door hen te laten staren,' zei de dominee, 'het is het staar-spook. Maar zodra wij naar het spook zelf beginnen te staren, dan zal het spook bevroren.'

Een enorme slang verscheen voor hen, hangende vanuit een boom. 'Verlies hem niet meer uit het oog,' zei de dominee.

Jan staarde naar de slang, en liet hem niet meer los met zijn ogen. Inderdaad begon de slang te bevroren, maar liet zich uit de boom vallen, en vloog Jan om de nek en beet hem. Jan schrok. 'Niets om je zorgen om te maken,' zei de dominee. 'Dit is slechts het verleden. Hij moet er nu uit.'

'Wat is het anti-gif?' vroeg Jan. De dominee greep Jan bij zijn hand en trok hem weg. 'Rennen, Jan,' zei de dominee. Ze renden nog dieper het bos in. 'Weer een besje zeker?' hijgde Jan.

'Nee, dit keer geen besje,' zei de dominee. 'Springen, Jan.'

Ze stonden voor een enorm ravijn in het bos.

'Ja maar,' zei Jan.

'Gewoon springen,' zei de dominee.

De dominee sprong al en Jan sprong hem achterna. Toen werd Jan wakker in een bed in een boshuisje. De dominee stond aan zijn bed en keek met een glimlach naar Jan. 'Daar ben je,' zei de dominee. 'We zijn door de werkelijkheids-wand gegaan.'

'Wat nu ?' vroeg Jan.

'Daar moet op gedronken worden,' sprak de dominee. 'Zonder alcohol.'

Hoofdstuk 5.

'Dus dingen die gebeuren zijn soms herhalingen van het verleden ?' vroeg Jan.

'Ja, Jan,' zei de dominee. 'Het is de geschiedenis. Het is een soort ontwaaking, en dan ontwaak je weer, en weer.'

'Interessant,' zei Jan.

'Ja, het was een agressieveling,' zei de dominee.

'Wie ?' vroeg Jan.

'Ken,' zei de dominee, 'de spookslang. Dan zat hij daar op zijn hoge troontje en iedereen moest maar doen wat hij hen opdroeg. Het beest is gevallen.'

'Hoera dan maar,' zei Jan. De dominee glimlachte. 'Opgeruimd staat netjes,' zei de dominee.

'En wat nu ?' vroeg Jan. 'Vertel me meer over Ken.'

'We zijn veilig hier, want we zijn nu achter de wand,' zei de dominee. 'Maar alles aan de andere kant van de wand zal branden.'

'Maar wat gebeurt er dan met de goede mensen van het complot ?' vroeg Jan.

'Oh, die zullen hier ook wel terecht komen vroeg of later,' zei de dominee.

Jan kreeg wat kleren en toen nam de dominee hem mee naar buiten in een groot natuur gebied. Ze liepen naar een hoog gebouw in het midden van deze grote natuur, waar twee vrouwen waren. Ze hadden permanent en wat donkere schmink op hun gezicht. Jan vroeg zich af wat hij hier moest.

'Het is de geschiedenis,' zei de dominee.

Hij keek beter naar de twee vrouwen en herkende hen, maar wist niet van waar. Toen liepen ze weg. 'Kom terug,' riep Jan. 'Wie zijn jullie ?' Maar de twee vrouwen negeerden hem volkomen, en verdwenen toen in het niets.

'Het lijken wel spoken,' zei Jan.

'Spoken van het verleden,' zei de dominee.

'Wat nu ?' vroeg Jan.

'Ik kan het je niet vertellen,' zei de dominee. 'Hier stopt alles.'

'Alles ?' zei Jan. 'Wat bedoelt u daarmee ?'

'Hier stopt alles, en gaat alles terug in de geschiedenis, en loopt zo over in andere vormen,' zei de dominee. 'De geschiedenis is waarmee we het moeten doen.'

Jan zuchtte in verwarring. 'Het is het mistpad,' zei de dominee. 'Alles moet vaagblijven. Mensen willen alles altijd teveel definities geven, en zo komen ze in de problemen, worden ze opgesloten.'

'Door zichzelf ?' vroeg Jan.

De dominee knikte. 'Dan maar het mistpad,' zei Jan. Ze liepen over het pad waar de vrouwen waren weggevaagd. 'Ook de spoken moeten veranderen,' zei de dominee. 'Het is creatieve energie wat nog niet is begrepen. Je moet ermee werken.'

'Hoe ?' vroeg Jan.

'Je bent toch de boekenslager ?' sprak de dominee.

'Oh dat,' zei Jan, 'maar hoe werkt het ?'

'Mensen definiëren alles,' zei de dominee, 'stoppen alles in potten en pannen, drukken overal etiketten op, en sluiten zichzelf zo op. Zo schrijven ze hun boeken, maar de mist slacht die boeken. Je moet een spook worden, Jan, een wezen van de mist.'

'Hoe wordt ik een spook ?' vroeg Jan.

'Gewoon doorlopen op het mistpad,' zei de dominee. 'Hier ga je terug de geschiedenis in, doorbreek je de muur tussen het nu en geschiedenis. Ook die vrouwen doorbraken die muur en gingen terug.'

'Waar zal ik dan terecht komen ?' vroeg Jan.

'In je eigen boekenslagerij,' zei de dominee.

Jan was weer terug in zijn slagerij, maar nu moest hij boeken slachten. En hij was een spook, een mistwezen. Hij moest alles vaag houden. Hij mocht niet teveel definiëren, want dan zou hij opgesloten worden en slachtvee worden.

Klanten kwamen binnen en hij moest boekenvlees verkopen.

'Vreemd,' dacht Jan bij zichzelf. 'Maar het is een keer wat anders.' Ook zijn klanten waren spoken.

Ook de dominee was een spook geworden. 'Wat gaat u nu doen ?' vroeg Jan.

'Ik breng het spook-evangelie van het boekenvlees,' sprak de dominee, 'zodat je klanten hebt.' Aan de voorkant van de slagerij, boven de deur, stond met grote letters BOEKENSLAGERIJ. En spoken vanuit de hele wereld begonnen naar Jan's boekenslagerij te komen.

De dominee zou zijn zegje doen. Ze gingen allemaal naar de spookkerk om het spook-evangelie te horen. Het boekenvlees moest gegeten worden. Jan had dertig dikke vrouwen die hem hielpen in de boekenslagerij en reclame voor de boekenslagerij maakten, en zij preekten ook in de kerk. Hij zag tussen zijn dertig dikke vrouwen ook de twee vrouwen die hij in het gebouw van het natuurgebied was tegengekomen. Nu herinnerde hij ze weer.

'Het boekenvlees moet gegeten worden !' riepen ze door de straten. Ook kinderen werden gedwongen het boekenvlees te eten. Als ze dat niet deden, dan zouden ze sterven en weer teruggliden naar de mensenwereld. Dan zouden ze geen spoken meer zijn. De dominee waarschuwde ernstig tegen verzuim. Iedereen moest het spook-evangelie van het boekenvlees horen.

Daarboven en beneden, daar eten ze mensenvlees en dieren vlees,' zei de dominee altijd, 'ze vreten elkaar op en zo sterven zij, maar zij die het boekenvlees eten zullen eeuwig leven.'

Jan slachtte dat het een lieve lust was. Het waren toch maar boeken. Hij slachtte voor zijn leven en voor dat van anderen. En de dominee was zijn getrouwe vriend die over hem waakte, en natuurlijk zijn dertig dikke vrouwen, maar die waren niet al te makkelijk. Jan hoopte maar dat hij het allemaal in de hand kon houden, maar dat kon hij niet. En op een dag werd Jan door hen uit de boekenslagerij gezet, en de dominee werd uit zijn kerk gezet, en ze werden het bos ingezonden. Ze moesten maar bij de indianen leven.

Jan en de dominee bezochten toen een indianenstam in het bos, waar ze hartelijk en gastvrij werden ontvangen, en ze kregen van de indianen een heleboel verhalen te horen. De indianen waren boekenjagers. Zij waren per slot van rekening degenen die altijd ervoor zorgden dat Jan genoeg boekenvlees had voor zijn boekenslagerij. Jan vertelde over zijn dertig dikke vrouwen, en de indianen moesten daar erg om lachen. 'Kom, kom,' zei een indiaan. 'Dat is zo erg nog niet. Ze doen gewoon hun werk, en nu kun jij een boekenjager worden, net zoals ons. Wij kunnen je nog vele, grote verhalen vertellen, waar jij nog nooit van hebt gehoord.' Jan keek hen met grote ogen aan. Hij moest weer de mist in om te kunnen boekenjagen. Zonder de mist zou dat niet kunnen.

De indianen leefden zowel in oorlog als in onderhandeling met de boekenfokkers, de boekenboeren, die in de weilanden rondom het bos woonden. De boekenboeren werkten samen met de boekenjournalisten die al het nieuws over de boeken in de kranten zetten en zij gebruikten hiervoor ook de radio.

Jan kreeg dus zo ook eens wat te zien, zodat hij zou beseffen dat alles niet vanzelfsprekend werkte. Er ging een wereld aan vooraf.

Maar de indianen vertelden hem ook dat Jan's nieuwe wereld slechts een verhaal was uit een boek, en dat een grote reuzen-boekenslager het boek uiteindelijk zou slachten. Jan's wereld zou aan flarden gescheurd worden. Deze reus was heel groot en sterk, en ruw. Hij had altijd zijn schort aan, en zijn hakbijl en mes bij zich, klaar voor het grote werk.

'Er is altijd baas boven baas, Jan,' zeiden de indianen.

'Wat kunnen we eraan doen ?' vroeg Jan.

'Niks,' zeiden de indianen, 'helemaal niks.'

'Maar kunnen we dan niet ontsnappen ?' vroeg Jan.

'Oh ja,' zeiden de indianen. 'Daarom vertellen we al die verhalen. We gaan dan gewoon naar een nieuw boek.'

Jan zuchtte. 'Daar komt geen einde aan dan.'

'Die indianen maken je maar wat wijs,' fluisterde de dominee. 'Je bent toch boekenslager?'

'Ja, niet meer, sinds mijn dertig dikke vrouwen me de slagerij hebben uitgezet,' zei Jan.

'Dan kun je hier je boekenslagerij beginnen,' zei de dominee.

'Zo in het bos?' vroeg Jan.

'Ja,' zei de dominee. 'Het is niet zo moeilijk. Het is een koud kunstje.'

'Hoe dan?' vroeg Jan.

'Je vraagt gewoon een wigwam om je werk te doen,' fluisterde de dominee.

En zo werd Jan de boekenslager van de indianenstam. Op een dag kwamen er drie boeren die bij hem boekenvlees kwamen halen, en ze betaalden hem er goed voor. Zo kon Jan ook een beetje bijdragen aan de vrede tussen de indianen en de boekenboeren.

Op een dag ging Jan vissen naar boeken. Er zwommen veel boeken in het bosmeertje, en al snel had Jan heel wat boeken opgevist. Hij ging ze eerst lezen, maar de letters waren nat, en het was niet goed leesbaar meer. Toch las hij heel wat mooie verhalen. Die kon hij dan weer doorvertellen aan de indianen, en zij vertelden hem daardoor weer verhalen. Zo ruilden ze verhalen. De indianen geloofden in de reus die hun wereld kapot zou scheuren. Jan probeerde ze op andere gedachten te brengen maar niets hielp. Ze vertelden hem ook waar de reus woonde, dus hij en de dominee gingen een kijkje nemen. Toen ze bij het huis van de reus aankwamen was er niemand. De reus was dus blijkbaar weg, misschien aan het werk. Ze zagen er allemaal boeken liggen. Er was ook een boek genaamd 'het boek van de reus', en dat namen ze mee. Ze brachten het naar de indianen, en er stonden allemaal verhalen in over de komst van de reus. 'Zie je nu wel,' zeiden de indianen. 'Het staat daar allemaal in.'

'Maar wie zegt dat het waar is?' zei Jan. 'Ik zal het boek aan flarden snijden. Dan is het weg. Daarvoor ben ik immers boekenslager, en zo hebben jullie weer boekenvlees.'

'Nee!' riepen de indianen. 'Dat boek is onder een grote vloek. Het is het boek wat niet geslacht kan worden. Dit boek is de boekenslager zelf.'

'Fikkie erin dan?' zei Jan, 'of we kunnen het in het bosmeertje gooien, dan wordt alles nat en ontstaan er andere verhalen.'

'Hmm,' zeiden de indianen. 'In de fik steken zou ik maar niet doen, maar misschien is water wel een goed idee.' En zo wierp Jan het boek van de reus in het bosmeertje. Zodra het boek het water had aangeraakt veranderde het echter in een haai. 'Nu kunnen we hier nooit meer zwemmen!' riepen de indianen. 'Jij hebt alles verpest!' riepen ze tegen Jan. En toen moest Jan vertrekken. 'En neem die stomme dominee met je mee!' riepen ze. En toen zijn Jan en de dominee maar naar de boekenboeren toegegaan. Bij de indianen waren ze niet meer welkom.

Jan had gelukkig wat goede klanten onder de boeren, en die waren zo gastvrij dat hij er mocht wonen. Hij werd zo ondergebracht in een boerderij, en kreeg zo ook de gehele boekenfokkerij te zien. 'Ja, die indianen zijn verschrikkelijk bijgelovig,' werd er gezegd. 'En daarom is het soms oorlog, want daar doen wij niet aan mee.'

Maar op een nacht werden Jan en de dominee wakker van verschrikkelijk lawaai. De reus was

teruggekomen. De indianen hadden dus toch gelijk gehad. Alles werd aan flarden gescheurd. 'Wat moeten we doen !' riep Jan in paniek.

'Kalm blijven,' zei de dominee. 'Als het goed is lopen we nu over in een nieuw boek.' Er was niets dan water. Ze werden meegesleurd met een enorme waterstroom, alsof de zee over hen heen was gekomen.

Een eiland ? Nee, het was vaag. De mist nam weer over, en weer waren ze in het natuurgebied, in het grote gebouw, waar Jan zijn dikke vrouwen terugzag sommigen.

Het was vaag. Hij herkende ze nauwelijks. Ze hadden permanent, en hun gezichten waren opgeschminkt. Ze negeerden hem. Ze zochten alleen naar elkaar. De dominee was zijn enige vriend. Ook hem zagen ze niet staan. Het leek alsof er langs hem heen werd geleefd. Alleen de dominee kon hem verstaan.

Hij was een spook, een mist wezen nu, een boek over een boekenslager wat ook werd geslacht. Er is altijd baas boven baas. Van boek tot boek ging hij, tot dat wat er nog over was gebleven. Hij definieerde het teveel, en daarom sloot het hem op, en moest hij weer bevrijd worden. Het leek eindeloos. Waar hield het ergens op ? Weer werd hij in het verleden gedrukt. Weer zag hij de dertig dikke vrouwen marcheren. Waar gingen ze naartoe ? Zij vaagden allen weg op het mistpad, en toen ook hij en de dominee. In het verleden was hij weer. Hij was weer in zijn boekenslagerij, alsof hij een cirkeltje had gemaakt. 'Het moet nu afgelopen zijn !' riep hij. De dominee zei dat hij het vak nog moest leren. Of misschien moest hij nu zijn eigen boeken maken ? Hij had genoeg onderdelen, en zo ging hij aan het werk. Hij werkte dag en nacht en stopte niet meer. Hij maakte boeken en wilde het dit keer goed doen. Zijn boeken moesten de allerbesten zijn, maar wat betekent de allerbeste ? Hij schreef en schreef en schreef. En zo had hij een boekenmakerij naast zijn boekenslagerij. Het werd groot nieuws. De boekenjournalisten spraken er de hele dag over op de radio.

Jan vond het zoveel werk dat hij machines liet maken voor zowel zijn boekenmakerij als zijn boekenslagerij. Het werd een fabriek, een industrie. Alles ging aan de lopende band, en nu had hij veel meer dikke vrouwen nodig, dus hij trouwde er met honderden meer, en toen duizenden. Jan was echt aan de gang nu, en kreeg de smaak goed te pakken. Niemand kon hem nog stoppen, zelfs de reuzen boekenslager niet. Jan was nu zelf een reus geworden, en pakte alles op een reusachtige manier aan.

Jan, Jan, de boekenman,
Gaat 's nachts op stap, en komt er dan weer an,
Jan, Jan, die leeft zijn leven wel,
Boeken slachten en boeken maken,
Nooit meer kommer en kwel.

Maar weer keerden de dikke vrouwen zich tegen hem en de dominee, en weer werden ze het bos ingejaagd. Dit keer werden ze zelfs bedreigd met wapens, dus ze moesten rennen zo hard ze konden. In het bos kwamen ze het beest van boekenjournalistiek tegen, het beest met de vele ogen. Ook had het beest vele monden. Het was een boekenjournalist, een paparazzi en stalker. Het beest begon door elkaar te spreken totdat ze er beiden helemaal ziek van waren.

'Wat moeten we doen ?' klaagde Jan tegen de dominee.

'Rijdt erop,' zei de dominee.

'Ja, ik wil niet dood,' zei Jan. 'Hoe kom ik op dat beest zonder dat het me verslindt ?'

'Het is een machine,' zei de dominee.

'Ik wil jullie alleen maar helpen,' zei het beest toen heel kalm. En zo klommen Jan en de dominee op het beest en konden het beest besturen. De dominee wist wel hoe het moet, en legde het aan Jan uit. Voordat ze het wisten stonden ze oog in oog met legers van dikke vrouwen. Het leek ook wel op een machine. Ze bewogen als robotten. Toen rende het beest weg dieper het bos in, met Jan en de dominee op zijn rug. 'We krijgen je wel, Jan !' riepen de dikke vrouwen.

'Waar is dat voor nodig ?' riep Jan. 'Wat heb ik gedaan ?'

'Dat weet je best wel, Jan !' riepen ze.

'Ik weet niks !' riep Jan. 'Ik weet alleen dat ik een boekenslagerij en een boekenmakerij had. Toen hebben jullie ons weggestuurd !'

'Niks ervan !' riepen de dikke vrouwen. 'Het was onze boekenslagerij en boekenmakerij, en ook de kerk was van ons !'

'Goedzo, houden zo !' riep de dominee, terwijl hij het beest nog sneller deed rennen. Na een tijdje was het vrouwenleger ver achter hen. Na een tijdje kwam het beest aan bij de zee, en veranderde in een boot om zo de zee in te gaan. 'Vaarwel vrouwen !' riep de dominee terwijl hij zwaaide.

Jan wist niet meer hoe hij het had. 'Ik wil niet zeeziek worden,' zei Jan.

'Dat zal nog wel meevallen,' zei de dominee.

'Waar gaan we naartoe ?' vroeg Jan.

'Weg van die vrouwen,' zei de dominee. 'Er is geen beginnen aan.'

'Ik word er zo moe van,' zei Jan. 'Altijd als ik iets heb opgebouwd, word het me afgenomen.'

'Geen zorgen, Jan,' sprak de dominee. 'De boekenjournalistiek verandert elk verhaal.'

'Hoe dan ?' vroeg Jan.

'Door er een andere betekenis aan te geven, door het door te roddelen, en dan te veranderen totdat het wat anders is,' zei de dominee. 'Daar zijn boekenjournalisten voor. Het zijn onze redders. Zij zijn de ware boekenslagers. En wij rijden per slot van rekening op het beest van de boekenjournalistiek.'

'Ik moet het ook eens proberen,' zei Jan.

'Daar is dit beest voor,' zei de dominee. 'Zodra de student klaar is komt de onderwijzer.'

'Mooi gezegd,' zei Jan. 'Maar zijn daar geen regels aan verbonden ? We kunnen toch niet zomaar gaan roddelen en alles verdraaien ?'

'Natuurlijk is er een handboek voor, een wetboek,' zei de dominee.

'Eén van mijn dikke vrouwen is boekenjournalist,' zei Jan.

'Vergeet de vrouwen,' zei de dominee. 'We zijn nu hier bij het beest.'

'Maar we moeten haar niet onderschatten,' zei Jan. 'Ze is me er eentje.'

'Dat kan wel wezen,' zei de dominee, 'maar dan kennen ze dit beest nog niet.'

'Ik wed dat dit op een grote oorlog gaat uitlopen, haar kennende,' zei Jan.

'Een boekenjournalistische oorlog?' vroeg de dominee.

Jan knikte.

'Ik weet het nog niet zo net,' zei de dominee.

'Ik moet boekenjournalist worden om hier door heen te komen,' zei Jan.

'Tussen slapen en waken,' sprak het beest, 'tussen geschiedenis en het nu. Ik ben de ware boekenslager en boekenmaker. Ik heb alles gemaakt. Ik ben de poppenmaker, alles door het geheim van de boekenjournalistiek.'

'Wat is het geheim?' vroeg Jan.

'Ik geef hen allen een stem in hun hoofd, en zo sorteer ik de poppen. Zo maak ik mijn verhalen,' zei het beest. 'Het geheim is herhaling en massa-productie, wat in stand gehouden wordt en aangewakkerd wordt door de boekenjournalistiek. De boekenjournalist is de ware schrijver van het boek. Hij kan er elke mogelijke betekenis aan geven. Zo stuurt hij het volk.'

Jan voelde een warmte in hem opglijden, alsof het beest diep in hem sprak.

'Dus jij hebt ook de dikke vrouwen gemaakt?' vroeg Jan.

'Natuurlijk,' zei het beest. 'Ik ben zelf ook een dikke vrouw.'

'Eén van mijn vrouwen?' vroeg Jan verbaasd en geschrokken.

'Ja,' zei het beest, 'die van de boekenjournalistiek.'

Hoofdstuk 6.

'Ik roddel en ik slacht,
Ik praat en ik verdraai,
Geef aan alles een andere betekenis,
Geloof me, het brengt veel geld in het laatje,

Het leidt mij naar het goede goud.
Ik ben een boekenjournalist, ziet u,
Ik leef ervan, ik wil niet dood,
Het is mijn dagelijkse brood

Met een krant wandel ik door het ganse land,
Krijg alles voor mekaar, mevrouw,
Ik lieg en spot, ik verdraai en bedot,
Bedriegen is mijn vak,
Maar ik heb aan alles lak,
Want wie niet liegt die leeft niet,
En iedereen liegt, en wie zegt dat hij niet liegt is de grootste leugenaar,
U bent de krant, ik ben de schaar,
U praat maar tegen de klauw, mijnheer,
Moet ik u rechtsom of linksom verdraaien,
ondersteboven of bovensteonder,
U zegt het maar,
Wij weten altijd raad in de boekenslagerij,
Wij maken van uw waarheid een leugen, en van uw leugen een waarheid,
Wij komen altijd weer met wat nieuws, zo had u het nog niet gezien,
En de klap zag u niet aankomen

Het beest was in zichzelf aan het zingen en mompelen. 'Wanneer word je dan een dikke vrouw ?'
vroeg Jan.

'Niet nu,' zei het beest. 'We zitten midden op de zee. Ik ben een schip nu. Ik kan niet alles tegelijk.'

'Waarom ben je niet bij de andere dikke vrouwen ?' vroeg Jan.

'Dat lees je maar in de komende aflevering van ons magazine,' zei het beest. 'We moeten er nog wel een beetje aan verdienen, denk je niet zo ? We kunnen niet alles zomaar gratis weggeven. Aan alle pret komt een einde. Zoek de gleuf maar op waar je je muntje kunt ingooien.'

'Nou, nou,' zei Jan. 'Ik kan wel merken dat je daadwerkelijk mijn vrouw bent. Zo ken ik je weer.'

De dominee lachte. 'Dat is je beste vrouw dan waarschijnlijk.'

'Maar ja,' zei Jan. 'Wat is best ? Wat staat ons nog allemaal te wachten met haar ? Straks moeten de andere dikke vrouwen ons nog van haar bevrijden.'

'Welnee joh,' zei de dominee. 'Komt allemaal best in orde.'

'Ja, ja,' zei Jan, 'dat klinkt allemaal maar als reclame voor één of ander heilig boek waar je duizenden jaren voor moet wachten op de grote bevrijding.'

'Niet zo pessimistisch, Jan,' zei de dominee.

'Sorry, maar ik ben al teveel bedrogen in mijn korte leventje,' zei Jan.

'Dan wordt het eens hoog tijd dat je zelf eens gaat bedriegen, op een leuke manier dan,' zei de dominee.

'Oh, als boekenjournalist ?' vroeg Jan.

'Ja, dat brengt wat leven in de brouwerij,' zei de dominee. 'Als je zelf niet gaat liegen, dan word je wel voorgelogen door anderen. In dit land spreekt niemand de waarheid. Het zijn slechts verhalen.'

'En vandaar dat er een boekenslager nodig is,' zei Jan.

'Precies,' zei de dominee, 'en die boekenslager is de boekenjournalist, hij die spreekt tussen waken en slapen.'

Het beest slaapt nooit, en is ook nooit echt wakker,
Het leeft en spreekt tussen waken en slapen,
tussen het nu en de geschiedenis,
In een mist die niemand kan verstaan.

Het beest nam hen weer mee naar het gebouw in het grote natuurgebied, tot het mistpad. Jan vroeg hoe de boekenjournalistiek werkte.

'Je schrijft een boek over een boek,' zei het beest, 'en vervolgens schrijf je over het boek over het boek weer een boek.'

'Klinkt makkelijk, maar er zal wel veel bij komen kijken,' zei Jan.

'Ja,' sprak het beest, en veranderde toen in de dikke vrouw. Jan was verbaasd en verrast. Samen met de dominee gingen ze het gebouw binnen. 'Wat is dit eigenlijk voor een gebouw ?' vroeg Jan.

'Dit is het gebouw van de school van de boekenjournalistiek,' sprak de dikke vrouw.

'Een waarheid als een koe,' zei de dominee.

'Natuurlijk,' zei de dikke vrouw. 'Maar vergeet niet dat het een mistschool is. We definiëren hier niet teveel. Het is een spookschool.'

'Uiteraard,' voegde de dominee toe.

'Er moet hier niets, en er is veel vrijheid,' sprak de vrouw. 'Alles gaat hier om een natuurlijke en mistige manier, met veel omwegen, vaagheid en puzzels, veel raadsels.'

In het gebouw kregen ze beiden een kamer. 'De spoken onderwijzen hier,' sprak de vrouw. 'Daar kunnen ze ook de kamer voor binnenkomen. Ze onderwijzen op vele manieren, vaak subtiel. Ze houden ervan te onderwijzen door dromen en dagdromen. Ze werken door de wereld van het denken, tussen waken en slapen in, tussen het nu en de geschiedenis.'

'Klinkt vredig, en rustig, kalmerend,' zei Jan.

'Er zijn hier allemaal spookachtige natuurverschijnselen, van de mist, en die kunnen zo vanuit het water opkomen,' sprak de vrouw. 'De journalistiek bespreekt de verschillende onderwerelden en bovenwerelden, waardoor leugen en waarheid nog maar heel relatief is. En dan zijn er ook nog eens een heleboel zijwerelden. De portalen daartoe zijn overal in dit grote natuurgebied, in de vorm van mistniveaus. De boekenjournalistiek verbindt deze mistportalen, misttunnels en mistbollen en functioneert als een poortwachter. De nieuwslezers lezen het allemaal op. Zij verzinnen alles. Er zijn voorwerelden, achterwerelden, linkswerelden, rechtswerelden en die moet de

boekenjournalistiek allemaal aan elkaar verbinden. Het is een kunst.'

Het was al een oud gebouw, met vele oude schilderijen. Toen leidde de vrouw hen weer naar buiten, en gingen ze het grote natuurgebied in. Er was hier overal mist, en ze leidde hen naar een meer in de natuur waar een grote mistbol in het water hing. Het was bijna als een wit vlies. 'Deze zorgt voor grote dromen,' sprak de vrouw. 'Er is geen mens die hier kan komen, alleen spoken.'

Jan durfde niets te zeggen.

Hij vroeg zich af wat voor dromen het waren. De vrouw begon het al uit te leggen. 'Het zijn journalistieke dromen. Als twee mensen communiceren dan bedrijven ze al journalistiek. Ze leggen elkaar uit en vullen elkaar aan. Ze verdraaien elkaar ook, en nemen dat weer met zich mee, en geven het aan anderen door. Zo ontstaat er een journalistiek netwerk, een nieuw boek. Jan begon figuren te zien in het mistvlies. Het vervormde zichzelf voortdurend. De vrouw vertelde dat het mistvlies aan het uitzenden was. Het zond dromen uit, journalistieke dromen, die een eigen samenleving schiepen, een boek. Het was een boekenmaker. Hiertoe was het ook op jacht gegaan, en hiertoe had het ook boeken geslacht. Het was als een roofinsect.

Jan durfde bijna niet te ademen. Het leek heel dierlijk, maar tegelijkertijd plantaardig, en als een natuur-element, een natuurverschijnsel, als een mistdroom. Jan keek ernaar in grote verbazing. Het leek wel als een reuzenkwal die uit het water was gekomen, maar het was spookachtig. Even dacht Jan dat hij in de hemel was, in het paradijs. Hij voelde zich licht in zijn hoofd, en zwak. Hij zag reiger-achtige vogels in de bomen die vaak zwart waren met lange rode snavels. Er stonden vele bomen die op dennenbomen en coniferen leken, maar het niet waren. Het waren spookachtige bomen. Hier en daar hing er wat sneeuw, en er lag wat ijs in het water. Het meer had een soort eilandje, waardoor het op een rivier leek. Op het eilandje waren er wat kleinere boompjes, en er lag veel zand. 'De journalistiek is een boekenoorlog,' sprak de vrouw. 'De grote indiaanse boekenoorlogen, de acht grote indiaanse oorlogsboeken die met elkaar in oorlog zijn.'

'Waar gaat het over?' vroeg Jan.

'Het eerste grote indiaanse oorlogsboek gaat over de boekenroof,' sprak de vrouw. 'De indianen zijn in dit boek in oorlog met de boekenrovers en boekenpiraten.'

De vrouw leidde hen om het meer heen tot een vlakte waar een grote misttrap stond. 'Hierachter is de zee,' zei de vrouw, 'de spookzee of mistzee. Daar leven de boekenrovers en de boekenpiraten. De boekenpiraten hebben daar grote spookschepen, mistschepen. Eli was een beruchte kapitein van boekenpiraten. Daar gaat het boek over.'

'Waar zijn die boeken?' vroeg Jan.

'In de schoolbibliotheek,' sprak de vrouw.

Die avond nam Jan het boek vanuit de schoolbibliotheek mee naar zijn kamer en begon het te lezen. Het was al een oud boek, en sommige letters waren weggevaagd. Het maakte hem wel nieuwsgierig over wat er nu daadwerkelijk zou hebben gestaan, en hij begon erover te filosoferen en zijn theorieën erover te maken. Hij was journalistiek erover aan het bedrijven, en schreef zijn bevindingen op. Er stond nog veel informatie in over Eli, maar dan juist als het net belangrijk begon te worden, dan vielen de woorden weg. Het was als een spookboek, of mistboek, en de vrouw had daarover gezegd dat het juist belangrijk was, omdat anders het boek hem zou kunnen opslokken, in de zin dat dan alles te gedefinieerd zou zijn, en dan zou het boek teveel macht hebben, teveel grenzen aanleggen. Het was dus voor Jan's eigen bescherming dat er zoveel woorden en zinnen half

of geheel waren weggevaagd. En zo kon Jan er ook nog eens zelf interessante journalistiek over schrijven, om zijn eigen boek erover te maken, als een echte boekenslager en boekenmaker. Er stonden ook wat plaatjes in die niet altijd even duidelijk waren, omdat het op bepaalde plaatsen vanwege de oudheid van het boek al was weggevaagd. Jan had zo zijn ideeën en zou het boek wel willen heruitgeven, maar het was natuurlijk allemaal maar speculatie. Er waren een heleboel missing links, en hoe zou Jan die zomaar kunnen aanvullen? Wel was dit dus een hele uitdaging voor Jan, en dat maakte het leven ook interessant. Jan hield van het boek, en begon er een relatie mee te krijgen. Het ging ook nog over een treinroof, waarin een boekentrein werd aangevallen door indianen te paard. De redenen waren onbekend, maar Jan dacht dat het ermee te maken had dat de boeken van de indianen waren gestolen, en dat de indianen ze gewoon terugroofden. Jan leek erin te lezen dat de boekenrovers hun eigen treinen hadden. Zo was er dus een grote boekenoorlog in het eerste boek. Jan had zijn handen er aan vol, en de vrouw hielp hem ermee, en gaf hem goede raad.

Hoe meer hij het boek las, en hoe meer hij over dit dikke boek nadacht, hoe nieuwsgieriger hij werd naar het tweede boek. En misschien zou het tweede grote indiaanse oorlogsboek helderheid kunnen verschaffen? Het tweede boek was nog wel moeilijker leesbaar dan het eerste, en leek een nog veel ouder boek te zijn. Misschien waren er van het eerste boek nog wel oudere manuscripten die verloren waren geraakt? En wie zei dat alles wel geheel was opgeschreven als in het oorspronkelijke manuscript? Vaak als mensen verhalen moesten navertellen dan maakten ze er hun eigen verhaal van. Dan lieten ze dingen weg waarvan ze vonden dat het er niet bijhoorde, en vulden ze het aan met hun eigen inbreng. Hij probeerde wijs te worden van het tweede boek, maar het lukte niet echt. Dit was pas echt een spookboek, en het leek wel in andere letters te zijn geschreven, in een taal die hij niet kende. Wel waren er veel meer plaatjes in, bijna als een stripboek hier en daar. Hij raakte erdoor gehypnotiseerd. Hij sloeg volledig op hol. Dit boek had hem nog wel meer in de ban dan het eerste boek. Hij kon de plaatjes niet goed zien, maar daardoor sloeg zijn fantasie op hol. Het was genoeg materiaal om hem geheel dol te maken. Het leek bijna wel een boek van zijn eigen leven, maar dan op een hele andere manier. Hij herkende het, maar ook weer niet.

Op een dag zou de vrouw langskomen op zijn kamer om hem ermee te helpen. Ze begon hem wonderbaarlijke uitleggingen te geven. Dit deed ze al in de eetzaal waar ze gezamenlijk aten, en daarna ging ze met hem mee naar zijn kamer. Het was al avond. Het boek ging volgens haar over de boekendokters. Zij herstelden kapotte boeken, en kapotte verhalen. Zij waren ook ontdekkingsreizigers, maar zij vielen in de handen van de indianen, wat een grote oorlog tot gevolg had. De boekendokters hadden een groot rijk en sloten de indianen op in ziekenhuizen.

'En het derde boek?' vroeg Jan.

'Het derde boek bestaat niet meer, maar er zijn nog wel boeken over,' zei de vrouw, 'waarin wat korte samenvattingen staan, oude journalistieke boeken, en die boeken over het derde boek spreken elkaar ook weer tegen, maar het is alles wat we hebben op het moment. Er zijn wel veertien grote boeken over het derde indiaanse oorlogsboek geschreven.'

'En waar gaat het over?' vroeg Jan.

'Het derde boek zou gaan over de boekenbankieren,' sprak de vrouw, 'daar waar er betaald werd met boeken in plaats van met geld, maar dit liep uit op een grote oorlog met de indianen. Uiteindelijk hebben ze deze oorlog deels economisch opgelost, met boeken dus. De indianen wonnen de oorlog, maar deels zou de oorlog voor eeuwig doorgaan. Andere boeken erover spreken dat trouwens weer tegen. Er zijn verschillende versies van het verhaal, en we weten niet welke de oorspronkelijke versie was. Nog steeds worden er veel boeken over dit boek geschreven, maar er zijn dus veertien standaard boeken erover in de geschiedenis die het dichtst bij de bron liggen.'

'Interessant,' zei Jan. 'Het lijkt mij een waardige opdracht om hier onderzoek over te doen.'

'En dan is er nog het vierde boek,' zei de vrouw, 'wat nog maar half bestaat, maar dat is in ieder geval wat. Het laatste stuk ervan ontbreekt.'

'En waar gaat het over?' vroeg Jan.

'Over de boeken-archeologie,' zei de vrouw, 'over het ontstaan van de boeken en de verhalen, een beroep wat helemaal leidt tot de oude indiaanse ondergrondse grotten die waren als tempelen, en waarop hun verhalen waren getekend. De archeologen die zich hieraan waagden in het boek werden toen aangevallen door de indianen, wat op een grote oorlog uitliep in de ondergrondse boekenmijnen. En het vijfde boek daarvan denkt men dat het een vervalsing is van een ouder boek, en het boek gaat ook over boekenvervalsers. Door het vervalsen van boeken kon men hele culturen veranderen, en de indianen komen in dit boek in oorlog met de boekenvervalsers. De boekenvervalsers winnen die oorlog, en vervalsen dan ook alle boeken van de indianen. Het zesde boek gaat over boekenverzamelaars, het zevende over boekenbegravenissen en boekenbegravenisondernemers en alles wat er bij komt kijken, en hoe die in oorlog kwamen met de indianen, en het achtste en laatste boek gaat over de boekenbergen.'

'Wat is dat?' vroeg Jan.

'De boekenbergen is een plaats waar men communiceert door boeken,' sprak een vrouw. 'Men zendt elkaar boodschappen door een boek, en zo worden de boodschappen ook opgevangen. Ze slaan dan hun boeken open en zien de geheime boodschappen, en ook dat liep uit op een grote oorlog.'

De dagen erna las Jan veel in de boeken, en bestudeerde ze. Hij las voornamelijk veel in het vierde boek, oftewel het halve boek, en las over de boeken-archeologen die boeken opgroeven en kwamen tot de ondergrondse indiaanse grotten om de hiërogliefen te bestuderen. Hij leerde over de verschillende talen. Omdat het boek maar half was las hij ook boeken over het vierde boek, waarin er werd geprobeerd het boek af te maken, want het laatste stuk ontbrak. Het interesseerde hem, en hij begon er zelf ook over te speculeren. Hij maakte aantekeningen en verzamelde die om zo ook zijn eigen commentaar op het vierde boek te maken. Hierdoor probeerde hij het boek te herstellen en alles aan elkaar te knopen. Hij noemde het een boeken labyrint. Hij werkte voornamelijk alleen, maar soms ging hij naar klaslokalen en liet hij zichzelf bijscholen.

Vaak vaagde alles weg, want het was een mist labyrint. Hij moest leren leven met de wazen in zijn hoofd die hem beschermden tegen de valstrikken van overgedefinieerd materialisme. En mist zorgde er eigenlijk voor dat er zoveel andere haartjes gezien konden worden, zoveel andere werelden, die anders verborgen zouden blijven. Juist de vaagheid was de weg daartoe, tot de veren. Ja, de misten waren slechts veren van dualiteit die de paden naar de andere dimensies lieten zien, naar boven, naar onderen en naar opzij, in zoveel lagen, zoveel haren.

Jan wilde een boekendokter worden om de acht indiaanse oorlogsboeken te herstellen.

De boekendokter werd besproken in het tweede boek.

Hij kwam tot het boek en reikte haar de hand,

Zij was als een vrouw voor hem,

Hij wilde haar genezen en helpen, maar zij was groot en verwarrend,

Zou hij haar genezen, of zou zij hem ook ziek maken ?

Zij sleurde hem naar de onderwereld,

Haar taal was wild en woest,

Zij wilde geen indringers,

Zij was een labyrint.

Hij nam haar naar het ziekenhuis, maar zij maakte hem ook ziek,
Het was besmettelijk.

'Oh, hoe moet ik haar herstellen !' riep Jan in zijn nachtelijke worstelingen,
Altijd woelde hij in zijn slaap als hij aan haar dacht en over haar droomde,
Zij was het tweede boek.

Hij kwam tot haar als een prooi tot een roofdier,
Niet hij had haar gegrepen, maar zij had hem gegrepen,
En zij sleurde hem tot haar onderwereld diep,
Opdat hij haar raadsel zou begrijpen,
Zij liet hem de bruggen zien

Zij maakte hem ziek en sleurde hem tot de dokters,
Vele boekenvertalers waren daar, maar zij spraken elkaar allemaal tegen.
Haar taal was woest en wild,
Want zij wilde geen indringers,
Nee, geen dokter kon haar temmen

Boekenvertalers bogen hun hoofd over haar, maar zij verslond hen allen,
Als een wild beest joeg zij door de nacht

Hij was de boekendokter, maar zij maakte hem ziek,
Opdat zij hem kon meenemen tot haar boek,
De tweede is haar naam

En allen die haar vinden maakt zij ziek,
En zij maakt ziekenhuizen tot haar labyrinten

Was het dit wel allemaal waard ?
Hij had een tropentocht gemaakt,
Zijn schedel op haar paal,
Aan haar ketting zijn tand als kraal

Hij wilde haar genezen,
Maar hij werd ziekgemaakt,
Dit boek maakte hem langzaam ziek,
Bracht hem langzaam ten onder,
Maar hij kon niet meer zonder

Hij was nu verslaafd,
Als in de ban van een religie

Hoofdstuk 7.

Hij kwam tot haar, tot het tweede boek,
Als een boekendokter tot een oorlog,
En de oorlog greep hem ook,
Het was overweldigend

Hij stierf op het slagveld,
Terwijl hij alleen maar wilde helpen,
Nu werd hij opgenomen in haar boek,
Nu was hij haar soldaat,
En boeken waren zijn wapens

Hij werd van boekendokter tot boekensoldaat,
Maar alles was vaag hier, alles ging trager,
Hij moest de boeken lezen, want alleen boeken waren zijn wapens

Hij vocht voor haar, maar zij vocht tegen hem,
Haar taal was wild en woest, en ook haar boeken,
Waar zij wilde geen indringers

En zo stierf hij weer, in de grote boekendood,
In de grote boekenoorlog,
Hij had zijn best gedaan

En zo kwam hij nog dieper in haar boek,
In de tweede

Hij had geen wapens meer,
Maar zij was zijn wapen en zijn medicijn

Het verhaal van de boekendokters was hem nu duidelijk,
Alleen het boek was het medicijn,
En zij die niet tot haar diepte gaan zullen het nooit vinden.

En hij kreeg een huwelijk met het boek,
En hij kwam niet verder zonder haar,
Hij was verslaafd, verslaafd aan het tweede boek

En hij zocht naar haar uitgang, maar hij vond het niet,
Voor eeuwig moest hij in dit labyrint dwalen,
En zij die haar niet vonden zouden voor eeuwig sterven,
Want zij was het leven,
Zij was het medicijn

Hij had de boekziekte, maar in haar had zij het medicijn,
Oh, hij was zo boekziek,
Naar de onderwereld trok zij hem,
Tot de schedel en het geraamte van het boek,
Maar hierin lag het medicijn,
Tussen veren verborgen

De mistbrug ging hij over, en zij trok hem,
Zij liet hem niet meer los,
Zij was het tweede boek in zijn hoofd,
Gelukkig getrouwd,
In een doktershuis vond hij dit goud

De boekendokter is hij,
Hij werd ziek om haar te genezen,
Ja, de zieke dokter is hij

Toen hij tot haar kwam wist hij dat zijn leven over was,
Maar een nieuw leven vond hij in haar,
Toen hij dit boek uit de kast pakte begonnen zijn handen te branden,
Maar zijn hart ontwaakte uit een diepe slaap

Heb je mij gewekt, of heb ik jou gewekt,
Of hebben we het beiden gedaan ?

Ik lees jou, en jij leest mij,
Wij zijn van hetzelfde boek

Hij was met haar op een bootje op het water, en alles was zo stil,
Toen werd zij overboord getrokken door een beest en de diepte ingenomen,
Dokter, dokter, kom niet te dichtbij, want dan zul je ziek worden zoals ik ben,
En het verschil tussen dokter en patient zal er niet meer zijn.

Hij was met haar op een bootje op het water, als een dokter met zijn patient,
Toe dokter, volg haar niet, want genezen kan je haar niet,
Je zult slechts worden als zij ...

Hij was met haar op een bootje op het water, als een vader met zijn kind, en alles was zo stil,
Toe vader, volg haar niet, want het verschil tussen vader en kind zal er niet meer zijn.

En de natuur herbergt de mistbloem van de journalistiek, en alle werelden zullen draaien en vallen.
Kom daarom niet te dichtbij, want je zult worden als haar.

Dit stond allemaal in het tweede boek.

Hij legde het boek weer weg en dacht na. Hij staarde.

Hoofdstuk 8.

In zijn gedachten vond hij de mistbloem in het grote natuurgebied. Maar hij durfde niet dichterbij te komen, en toen rende hij weg, maar zij kwam achter hem aan.

Als je de mistbloem hebt gezien, dan laat het je niet meer los.

De roddelbloem sloot hem op om hem de andere werelden te laten zien.

Nee, de roddelaarster wil geen medicijn, maar wil alleen maar even in een andere wereld zijn.

De roddelbloem is versierd met roddelblaadjes, om de verborgen pracht van andere werelden te laten zien.

Heeft dan niemand door dat het slechts verhalenvertellers zijn ?

Maar ze slachten de verhalen, het zijn boekenslagers, en hij was in een wildernis waarin hij de uitweg niet meer kon vinden, en hij kende deze wildernis niet. Hij was verdwaald in overweldigende wildernis. Hij zag het geheim in het riet. Hier was alles stil. En het werd steeds stiller. Maar de stilte was slechts een clown, en de mistbloem, de roddelbloem, beschermde hem. Wat roddelblaadjes was alles wat hij had en nodig had om zijn weg door deze wildernis te vinden.

De onverbiddelijke stilte is een clown,
Het roddelblad onze laatste hoop,
Maar kom niet te dichtbij,
Want zij zal je verscheuren,
Zij is de boekenslager,
Zij slaat al je dromen kapot

Jan had geen verhalen meer in zijn hoofd na zijn ontmoeting met haar, en ook geen toekomst, alleen nog maar zijn geschiedenis, haar roddelblaadjes.

Hij had de distelbloem aangeraakt, en sliep nu als Doornroosje.
Hij was zo ziek geworden als haar, geen verschil meer tussen de dokter en de patient.
Zij had hem meegenomen naar de andere wereld.

En hij was met haar op een rivier diep in het grote natuurgebied.
En hij wandelt met haar in het grote natuurgebied achter de rivier, en hij aanvaardt het roddelkruis.
Hij leert het zien als paden tot de andere werelden.
Zij bracht hem tot het roddelkruis, tot de plaats waar dokters een dokter nodig hebben.
Maar zij wilde geen medicijn, maar alleen in een andere wereld zijn.

Is het medicijn niet zwaar overschat, en sluit het niet vaak de poorten tot de andere werelden ?
Was het medicijn vaak gewoon vergif ?
Hij wilde geen mierzoete medicijnen.
Hij wilde haar, het roddelkruis, opdat hij de andere werelden zou zien.
Hij was in de zijwereld met haar, tussen waken en slapen.
Er waren ravijnen tussen zijn hersenen die geen medicijn kon overbruggen,
Alleen het roddelkruis.

Aan een roddelkruis ging hij ten onder, op een vuilnisbelt, waar de poppen brandden.

En als hij vasthoudt aan zijn roddelsieraden, het laatste wat hij heeft, dan vindt hij haar. In een roddelwoud, waar de stiltes clowns zijn, en ook de dieptes van de meren, waar hij het roddelgoud vindt.

Hier heerst een zeer besmettelijke goudkoorts, die geen dokter kan genezen. Zij worden allen ziek, zij die te dichtbij komen. Hier worden de dokters ziek, waar zij alleen nog maar goud willen. Aan genezing denken ze niet, want de ziekte brengt tot het goud. Het is de ongeneeslijke goudkoorts van de roddel.

En Jan vond een goud wat niet met ogen gezien kon worden, en hij wilde geen medicijn voor deze goudkoorts. En zij was zijn goudkoorts. Het was een literaire goudkoorts.

En hij ging verder en verder, dieper en dieper in dit reusachtige natuurgebied, en hij kwam aan bij de zee van de boekenloosheid, daar waar alle boeken stopten, daar waar de boeklozen dwaalden aan de stranden. Over de zee ging een brug met een trein, de trein van de verteller, en aan de andere kant van de zee van de boekenloosheid zou alles overgaan in nieuwe boeken. Jan besloot met de trein te gaan. Het werd een hele lange tocht in de trein van de verteller over de zee. Hier stopten alle verhalen, maar de verteller was bij hem. Toen hij aan land aankwam, op het station aan het strand kon hij zo een stad inlopen waar hele hoge gebouwen stonden. De verteller had ervoor gezorgd dat hij een kamer hoog op een wolkenkrabber kon krijgen. De verteller had hem hiervoor de sleutel gegeven en een map, en ook een bouwpakket met kleine mannetjes waardoor het beeldscherm op zijn kamer zou werken. Er was ook een gebruiksaanwijzing bij, en het ging vrij makkelijk. Hij had vanuit de kamer in de wolkenkrabber een goed uitzicht over de stad en over de zee.

Jan kon een beroep kiezen, en hij koos voor boekenslager, want hij was nog steeds een slager in hart en nieren. Hij kreeg hiervoor een winkel in een straat in de stad. Iedereen kocht graag boekenvlees bij hem. Hij was de verteller dankbaar, en dacht nog vaak terug aan de lange treintocht over de zee van de boekenloosheid waardoor hij hier was gekomen.

Hij zag een nieuwe wereld. Hier had hij lang op gewacht. Er was veel natuur in de stad, alsof natuur en stad met elkaar waren samengekomen. Er waren prachtige tuinen en parken door de hele stad, waar Jan graag doorheen wandelde. Het inspireerde hem. De natuur van de stad overweldigde hem. Hij zag zoveel wat hij niet uit kon leggen, maar hij bewonderde het.

Jan wist dat het niet om het medicijn ging, maar om de sleutel, en dat dokters vaak grote bedriegers waren. Hij kon zich voorstellen dat de indianen ermee in oorlog waren geraakt. Ziekenhuizen waren gevangnissen, en vandaar dat er in de hele stad ook geen ziekenhuis was te vinden. Daarom waren er ook geen dokters, alleen sleutelmakers. Dokters zouden misschien wel in de trein van de verteller kunnen komen om de zee van de boekenloosheid over te gaan, maar halverwege zou de verteller hen toch uit de trein zetten. Geen dokter zou de zee van de boekenloosheid over kunnen komen. Er stonden ook veel grote borden op het strand en bij het station, waarop stond : **VERBODEN VOOR DOKTERS**. Als er dan toch een dokter op heterdaad was betrapt, dan stonden daar zware straffen op. De dokter zou in de gevangenis gezet worden, en daarna het land worden uitgezet. Dan moesten ze met de trein terug over de zee van de boekenloosheid. Als een dokter zich zwaar had misdragen dan waren er veel zwaardere straffen. Dan werden ze in de arena's gezet om door dieren te worden verslonden. Maar eigenlijk kwam dat bijna niet voor. In de tweede grote indiaanse oorlog was er zo goed als geheel met de doktersgeslachten afgerekend. Ja, dokters waren gehaat in de stad. Ze wilden er eigenlijk niet over praten.

Eens ging Jan met de trein naar een ander stadsdeel. In de trein kwam hij een meisje tegen die op één van zijn vrouwen leek. Even hadden ze oogcontact. Even leek het alsof er een vonk van

herkenning overvloog, alsof zij hem ook herkende, maar zij was niet degene die hij kende. Blijkbaar herkende zij ook iets in hem wat hij verder niet was. Ze waren elkaar nog nooit eerder tegengekomen, maar toch leken ze zoveel van elkaar te dragen, alsof hun levens elkaar al eerder hadden gekruisd, maar het was toch de eerste keer en waarschijnlijk de laatste keer. Het was te licht en te ondiep om verdere indruk op hem te maken, en hij was het al snel weer vergeten. En ook zij ging met haar leven verder alsof er nooit wat was gebeurd. Hij dacht er over na hoe het leven gevuld was met zoveel ogenschijnlijke oppervlakkigheden, zoveel lichte aanrakingen die nooit werkelijkheid zouden worden, die geen toekomst hadden. Waar was het goed voor ? Hij was op weg naar de boekenfabriek. Het stond daar vol met boekenmachines. Even gingen er flitsen door hem heen van het verleden, en toen keek hij weer naar de machines. 'Goed werk,' zei hij. Hij dwaalde dieper en dieper in de boekenfabriek, door allerlei tunnels, en hij zag zoveel van zijn verleden. Hij herkende het, maar toch ook weer niet. Het was net iets anders. En de rook die uit de fabriek kwam bedekte de hele stad.

Einde